

CINEMA GALERIES

AMOS GITAI

ARCHITECTE DE LA MEMOIRE

20 maart – 7 juni 2015

In samenwerking met la Cinémathèque française en le Musée de l'Élysée de Lausanne, biedt CINEMA GALERIES, van 20 maart tot 7 juni, een gekozen retrospectief en een expositie van de werken van Amos Gitai aan.

Deze expositie is georganiseerd in samenwerking met Le Festival Millenium die, van 20 tot 28 mars, een selectie van documentaires zal bieden in het kader van het festival. Sinds zijn creatie in 2009, streeft le Festival Millenium zijn roeping om de toeschouwer onder te dompelen in het fascinerende universum na en om zo een ander zicht van de wereld te tonen. Het festival dat initieel bedoeld was om films, met thema's rond sociale kwesties te eren, is een onvermijdbare afspraak geworden dankzij het origineel programma.

De Israëlische filmmaker, Amos Gitai, heeft in 2007 een donatie gedaan van zijn archieven aan La Cinémathèque française. Deze grote archieven bevatten precies 40 jaar van zijn creaties. Eén van hun kernmerken is de rijkdom van de documentatie in dienst van elk project, of het nu een documentaire of fictie is. Maar ook de paradoxale moeilijkheid tot het identificeren van de plaats van de ik-persoon: eerder een hol misvormd zelfportret, en de raadselachtige tekeningen die hij tijdens zijn herstel, na de helikoptercrash in 1973, tekent. De oorlog van Kippour die net begonnen is, een donderslag bij heldere hemel, en de jonge Amos Gitai, student in architectuur aan de Universiteit van Technion in Haïfa, werd toegewezen aan de medische eenheid op de Golan. Hij zal erg gewond geraken bij een aanslag van speciale Syrische eenheden. Uit het trauma ontstaat een spontane artistieke expressie: bij de terugkeer naar het burgerleven, tekent en monteert Gitai de beelden die hij met zijn Super 8 maakte. Het is aan de film/cinema dat hij zich vervolgens zal toewijden. Aan het einde van de jaren '70 neemt hij definitief afstand van de architectuur. Het is maar tot bij het maken van « Kippour, souvenirs de guerre » (1997) en Kippour (2000) dat de nare herinneringen bovenkomen. In deze laatste film speelt een acteur zijn rol. Of eerder een imaginaire ik die zijn naam niet meer draagt maar die van zijn vader (Weinraub). Met vooroordelen over anti-heroïsche daden, overtreedt Kippour de regels van de oorlogsfilm. "Heb vertrouwen in uw eigen ervaringen. Dat wat je gedaan hebt op het front kan enkel goede scènes opleveren", heeft zijn vriend, de Amerikaanse filmmaker Samuel Fuller, hem toegefluisterd. Fuller was veteraan bij de Tweede Wereldoorlog.

Amos Gitai is een geëngageerde filmmaker waarvan de films de Israëlische identiteit en

tegenstellingen voortdurend in vraag stellen. “Tot wanneer zal de kwaadaardige cyclus duren? De onderdrukker en de onderdrukte. Tot wanneer deze waanzin?” zingt een vrouwelijke stem tijdens de generiek van **Free Zone**. Het Israëlisch-Palestijns conflict is nooit zoek in zijn films. Het is niet altijd een conflict. Het is ook niet altijd een wapenstilstand. Israël est palimpseste (*House*), puzzle (*Désengagement*), bordel (*Terre promise*), ou attachante mosaïque (*Alila*). Het land wordt nooit gefilmd als een homogene entiteit maar eerder als een plaats van onderzoek en contradictie. Een stimulerende en labiele plaats waar de utopieën in gevaar zijn. Waar de liefde geen sokkel is, maar pure seksuele energie sur fond de stérilité pathologique (*Yom Yom, Devarim, Kadosh*), typerend voor een ontheemde maatschappij dat er niet toe komt zich de simpele woorden van de Palestijnse landbouwer in *Journal de campagne* (1982) te herinneren: “Het zweet van mijn vader is vermengd met deze grond. Ik ruik de geur van mijn afkomst.” Architect van opleiding, heeft Gitai uit deze opleiding een bekwaamheid behouden dat hem in staat stelt een plaatsbeschrijving op te stellen van een grondgebied. Hij is een gevoelige topograaf. Zijn verhalen vinden plaats op tijdelijke en authentieke locaties, die door de regisseur zelf ontdekt worden: no man's lands, bidonvilles, ruines, grenzen. **Free Zone** (2005) is in die zin symbolisch, gesitueerd in de bres tussen Israël en de Arabische wereld: een roadmovie die de toeschouwer leidt van Jerusalem naar een gebied zonder rechten en verkeer in het territorium van het Midden-Oosten.

Op twee belangrijke momenten van zijn bestaan, maakte Amos Gitai de keuze tot ballingschap. Eén immigratie naar Californië, aan de Universiteit van Berkeley (1975-1977), waar hij de studies architectuur begon, vond plaats tijdens zijn jeugd. Nadien volgde er een noodzakelijke verplaatsing naar Parijs (1983-1993), op het moment dat zijn rapporten spanningen vertoonden met de Israëlische censuur die zijn eerste documentaires, zoals *House* en *Journal de campagne*, niet goedkeurde. Het waren twee inspirerende immigraties, die zijn overtuigingen en zijn wensen hebben heropgebouwd, zonder van hem een staatloze nomade te maken. *Berlin Jérusalem* (1989), dat het verhaal vertelt van de immigratie van de Joodse pioniers in Palestina in de jaren 30, is erg doordacht van de Duitse cultuur: ouderwets (door de referenties naar de schilderijen

van Grosz) en tegelijk modern (de choreografische creaties van Pina Bausch en muzikale van Markus Stockhausen die Gitai inspireren, op zoek naar internationale en artistieke ontmoetingen).

Door het filmen op alle continenten, heeft Gitai de breuken van een gevangen wereld ontdekt, zoals Israël en zijn tegenstellingen: de Sovjet bureaucratie (*Le Jardin pétrifié*), de immigratie in Frankrijk (*Golem, l'esprit de l'exil*), het antisemitisme in Duitsland (*Dans la vallée de la Wupper*), het Amerikaans kapitalisme (*Ananas*), de prostitutie in Zuid-Oosten van Azië (*Bangkok Bahrein*).

House / La Maison / Bait (1980) / Photogram

In de laatstgenoemde is de plaats van vrouwen essentieel, zoals ze trouwens altijd is in het werk van Gitai: het is voor de cineast ontroerender dan ooit.

Zeer verankerd aan de moderne geschiedenis, is het werk van Amos Gitai niet alleen een vraag op stichtende mythes van de Israëlische cultuur, die hij schoort en vereenvoudigt. We zijn ondergedompeld in een tweede staat, bijna krampachtig, maakt hij zich los van de dagelijkse woorden om zich in een meer lyrische dimensie te begeven: hun leven wordt een bestaan (Kedma).

De voorkeur van Gitai voor poëzie brengt hem naar de aanpassing van Bijbelse teksten, in een stijl die tegenover die van Hollywood is. Voor "Esther" zijn eerste langspeelfilm (1985), beslist Gitai om terug te keren naar de vallei Wadi Salib dichtbij Haïfa. Hij plaatst er een minimalistische apparatuur, gecentreerd op symmetrische kleuren en geluid, die van de film een fantastische arte povera maken. Gitai is van de oorspronkelijke tekst afgegaan, zelfs Esther heeft een hedendaagse subtekst aan het einde. Wat de relaties tussen Palestijnen en Israëlieten vergelijkt.

In Carmel (2009) heeft Gitai "La Guerre des Juifs" van Flavius Josèphe bewerkt. In "La guerre de Kippour" spelen de ouders van Amos Gitai, Efratia en Munio. De grens tussen re realiteit en fantasma was nog nooit zo dun. Zoals in het boek van Prediker wordt gezegd: "Er is een tijd om te zoeken en een tijd om te verliezen; een tijd om te houden en een tijd om weg te gooien; een tijd om te verscheuren en een tijd om naaien"

Matthieu Orléan, tentoonstellingsdirecteur

EXPOSITIE

Sinds 1972 ontwikkelt de Israëlisch cineast Amos Gitai in zijn films, theater of artistieke vorm, reflexiepunten die een manier van regie zijn voor verschillende delen van geschiedenis, persoonlijk, familiaal, politiek of cultureel. De filmografie van Amos Gitai, die uit meer dan 80 kort- en langspeelfilms en documentaires bestaat, is gebaseerd op talrijke thema's.

Ter gelegenheid van de tentoonstelling "Amos Gitai – Architecte de la mémoire" gerealiseerd door la Cinémathèque française, werden verschillende gesprekken met Amos Gitai gefilmd alsook met zijn belangrijkste medewerkers, Laurent Truchot (producer), Marie-José Sanselme (scenarioschrijver) en Nurith Aviv (operatieleider).

In brede zin zal u kunnen begrijpen hoe de voorbereidingen voor films verlopen en alle stappen van het creatief proces bekijken. De fotografie en documenten in het archief, allemaal van Amos Gitai, Laurent Truchot en Marie-José Sanselme, bewaard door Cinémathèque, zijn getuigenissen van dit lange creatief proces.

De tentoonstelling, opgedragen aan het werk van Amos Gitai, is een samenwerking met de Cinémathèque suisse, de Cinémathèque française et de CINEMA GALERIES Brussel.

Dit multimedialproject, dat volgens zijn archieven zijn gerealiseerd, loopt over veertig jaar en brengt zeldzame documenten, film- en fotografiefragmenten samen. De tentoonstelling onthult thema's die hem nauw aan het hart liggen zoals: grenzen, architectuur, terreinen, taal en geschiedenis. Dit geeft ons: "Kippour, naissance d'un cinéaste", », « Réalités et frontières », « Mythologies » et « L'exil et le monde ».

RETROSPECTIEF

Amos Gitai(אָמוס גִּיטַאי in het Hebreeuws), geboren op 11 oktober 195 in Haifa(Israël), is een Israëlisch regisseur, acteur en scenarioschrijver.

Hij kwam uit een familie waaruit de vader architect van het Bauhaus was en daardoor begon hij aan studies architectuur. Hij moet zijn studies onderbreken om aan het Kippoer conflict deel te nemen. Hij maakt deel uit van de helikoptereenheid. Gedurende de oorlog gebruikt Gitai een Super-8 camera. Na de oorlog begint hij aan zijn carrière als cineast en begint hij documentaires te regisseren.

In 1979, weigert de Israëlisch televisie om zijn film Bayit, waarin de politieke toon als te rechts wordt beschouwd, uit te zenden. De film wordt desondanks met succes ontvangen op diverse internationale filmfestivals. De documentaire Journal de campagne, 1982,ontketent een ware discussie en hij is verplicht om Israël voor Parijs te verlaten. Hij vervolgt zijn studies architectuur en behaalt zijn doctoraat in Berkeley in 1986. Amos keert pas terug naar zijn land na de verkiezing van Yizhak Rabin en de akkoorden in Oslo i het begin van de jaren 1990.

Na zijn terugkeer in Israël beslist hij om de volgende thema's te gebruiken als inspiratie: religie(Kadosh), die over een homoseksueel in een ultraorthodoxe in Jerusalem leeft; oorlog (Kippour), waarin hij zijn eigen herinneringen over de oorlog gebruikt; de oprichting van de Staat Israël (Kedma); de geschiedenis van de overlevenden van de Shoah die in Palestina aankomen tijdens de Onafhankelijkheidsoorlog in Israël (La Terre Promise); de tocht van enkele jonge Russische meiden tot de bordelen in Israël; de bezetting van het Palestijnse territorium (Free Zone)...

Zijn films worden in het buitenland beter onthaald dan in Israël, ze worden door zijn landgenoten gezien als te "Europees" met een te simplistische blik op de Israëlische realiteit, die toch complexer is. Volgens de Village Voice, zou hij als enige de "nouvelle vague" vertegenwoordigen. Zijn films zijn op verschillende internationale wedstrijden geprojecteerd en meerdere keren bekroond.

Met meer dan veertig films, documentaires heeft Amos Gitai een buitengewoonlijk meesterwerk waarin hij de geschiedenis van het Midden-Oosten verkent en zijn persoonlijke geschiedenis doorheen ballingschap en utopie.

"Le cinéma d'Amos Gitai" door Serge Toubiana

Selectie Festival Millenium

De House trilogie waarin een huis in Oost-Jeruzalem een constructietheater wordt. De Israëlische geschiedenis zal in zijn totaliteit getoond worden. Twee andere films worden voorgesteld, waaronder de meest persoonlijke werken van Amos Gitai

MAANDAG 23 | 03 – 18h00 | **HOUSE** (Israël – 1980 – 50 min – 16mm – zwart-wit) DINSDAG 24 | 03 – 18h00 | **UNE MAISON A JERUSALEM** (Frankrijk/Italië – 1998 – 87 min – 35 mm)

WOENSDAG 25 | 03 18h00 | **NEWS FROM HOUSE / NEWS FROM HOME** (Israël – 2005 – 97 min)

DONDERDAG 26 | 03 – 17h00 | **KIPPOUR, SOUVENIRS DE GUERRE** (Frankrijk, Israël – 1997 – 120 min) VRIJDAG 27 | 03 | **JOURNAL DE CAMPAGNE** (Israël, Frankrijk – 1982 – 73 min – 16 mm)

23 | 03 – 18h00 – HOUSE

(Israël – 1980 – 50 min – 16 mm – zwart-wit)

Het verhaal van een huis in Oost-Jeruzalem. Verlaten tijdens de oorlog in 1948 door zijn eigenaar, een Palestijnse dokter. Het huis werd door de overheid gevorderd krachtens de wet op "afwezig". Een Algerijns koppel huurde het huis in 1956. En uiteindelijk kocht een Israëlische professor met het doel om het te transformeren... Op de werf volgen de vorige bewoners, arbeiders, de nieuwe eigenaars, de burens van altijd elkaar op. Elk van hun verhaal past bij een nieuwe stap van de bouw van het huis, wat een metafoor wordt voor de opbouw van de Israëlische identiteit en zijn tegenstellingen.

24 | 03 - 18h00 - UNE MAISON A JERUSALEM

(Frankrijk / Italië - 1998 - 87 min - 35 mm - kleur)

Achttien jaar na « House », keert Amos Gitai terug naar de plaats van zijn eerste film. Hij observeert er de veranderingen bij de nieuwe inwoners en buurtbewoners.

25 | 03 - 18h00 - NEWS FROM HOUSE / NEWS FROM HOME

(Israël - 2005 - 97 min - vidéo - kleur)

Vijventwintig jaar na “House” (1980) en zeven jaar na “Une maison à Jérusalem” (1998), bezoekt Amos Gitai zijn huis. We zien zijn blik doorheen de Israëlische en Palestijnse personages doorheen de tijd, in het midden van het tumult in het Midden-Oosten. Een blik op verschillende transformaties gedurende de laatste vijventwintig jaar.

26 | 03 - 17h00- KIPPOUR, SOUVENIRS DE GUERRE

(Frankrijk Israël - 1997 - 120 min)

Tijdens de Kippoeroorlog wordt in 1973 een helikopter, die Israëlische hulpverleners transporteert, neergehaald boven de Golan. Gitai was één van de zeven mannen die aan boord van de helikopter waren. Twintig jaar later, komt hij samen met de andere passagiers en keert hij terug naar de plaats, reizend naar de herinnering van een trauma en de littekens die het achterliet.

27 | 03 - 18h00 - JOURNAL DE CAMPAGNE

(Israël / Frankrijk - 1982 - 73 min - 16 mm - kleur)

Een documentaire in vorm van een dagboek gedraaid op de bezette territoria voor en tijdens de invasie van Lebanon. "Ik had zin om te observeren hoe gewelddadigheid jegens Palestijnse inwoners "gelegitimeerd" is": geweld jegens hun bezittingen, hun land, en hun bestaan en zelfs als volk en individu. Het is ook het verhaal van onmacht van de bezetter en in te zien wat hij doet...

Selectie CINEMA GALERIES

Sinds 1972 ontwikkelt de Israëlisch cineast Amos Gitai in zijn films, theater of artistieke vorm, reflexiepunten die een manier van regie zijn voor verschillende delen van geschiedenis, persoonlijk, familiaal, politiek of cultureel. De filmografie van Amos Gitai, die uit meer dan 80 kort- en langspeelfilms en documentaires bestaat, is gebaseerd op talrijke thema's. Door een selectie van zijn werken, hoopt CINEMA GALERIES de uitgestrektheid en het belang van zijn carrière aan te tonen. De films die getoond zullen worden gedurende de tentoonstelling:

MAANDAG 30 | 03 - 19h00 | **ALILA** (Frankrijk, Israël - 2002 - 121', VOSTFR)

DONDERDAG 02 | 04 - 19h00 | **KIPPOUR** (Frankrijk, Israël - 1999 - 123', VOSTFR)

DONDERDAG 09 | 04 - 19h00 | **FREE ZONE** (België, Frankrijk, Israël - 2004 - 90', VOSTFR)

DONDERDAG 16 | 04 - 19h00 | **KADOSH** (Frankrijk, Israël - 1998 - 110', VOSTFR)

MAANDAG 20 | 04 - 19h00 | **KEDMA** (Frankrijk, Israël - 2001 - 100', VOSTFR)

DONDERDAG 23 | 04 - 19h00 | **DESENGAGEMENT** (2007 - 115', VOSTFR)

DONDERDAG 30 | 04 - 19h00 | **TSILI** (2014, 88', VOSTFR)

MAANDAG 04 | 05 - 19h00 | **PLUS TARD TU COMPRENDRAS** (Frankrijk, Israël - 2007 - 88', VOSTFR)

DONDERDAG 07 | 05 - 19h00 | **TERRE PROMISE** (Frankrijk, Israël - 2003 - 90', VOSTFR)

DONDERDAG 14 | 05 - 19h00 | **ANA ARABIA** (Israël - 2013 - 85', VOSTFR)

DONDERDAG 28 | 05 - 19h00 | **CARMEL** (Frankrijk, Israël, Italië - 2009 - 92', VOSTFR)

DONDERDAG 04 | 06 - 20h00 | **ESTHER** (Oostenrijk, Verenigd Koninkrijk, Israël - 1985 - 97', VOSTFR)

30 | 03 - 19h00 - ALILA

(Frankrijk, Israël - 2002 - 121')

Naar de roman « Returning lost loves » van Yehoshua Kenaz. Met Yaël Abecassis, Uri Klauzner, Hanna Laslo, Ronit Elkabetz. In Tel-Aviv, in een levendige buurt, verblijven zeer verschillende inwoners in een gebouw waarin hun levens elkaar tegenkomen. Nieuwe inwoners vergroten hun appartement zonder vergunning, minnaars ontmoeten elkaar stiekem, een jonge heer weigert naar het leger te gaan...

02 | 04 - 19h00 - KIPPOUR

(Frankrijk, Israël - 1999 - 123')

Met Liron Levo, Tomer Russo, Uri Ran-Klausner, Yoram Hattab. Tijdens de Kippoeroorlog, in oktober 1973, haastten Weinraub en zijn vriend Rousso zich naar de Golan op zoek naar Egoz, de speciale eenheid waarin ze hun militaire dienst hebben gedaan.

09 | 04 - 19h00 - FREE ZONE

(België, Frankrijk, Israël - 2004 - 90')

Met Natalie Portman, Hanna Laslo, Hiam Abbass, Carmen Maura. Rebecca, een Amerikaanse die sinds enkele maanden in Jeruzalem woont met haar vriend. Tot haar grote spijt verbreekt hij de relatie waarna Rebecca in een taxi stapt door Hanna bestuurt. Hanna is een Israëliëische die zich naar Free Zone, in Jordanië, begeeft. Ze gaat daar om een aanzienlijke som geld terug te halen van "de Amerikaan", een zakenpartner van haar man.

16 | 04 - 19h00 - KADOSH

(Frankrijk, Israël - 1998 - 110')

Met Yaël Abecassis, Yoram Hattab, Meital Barda, Uri Ran-Klausner. Meir en Rivka zijn tien jaar getrouwd. Ze houden van elkaar maar hebben geen kinderen samen wat de niet in de smaak valt bij de rabbijn. Hij vraagt aan Meir om zijn vrouw te verloochenen en te trouwen met Haya om een nageslacht te verzekeren.

20 | 04 - 19h00 – KEDMA

(Frankrijk, Israël - 2001 - 100', VOSTFR)

Met Andrei Kashkar, Helena Yaralova, Russef Abu-Warda, Moni Moshonov. Mei 1948. Joden en Arabieren strijden in Palestina, terwijl het mandaat van de Britten ten einde loopt. Een oud vrachtschip, de Kedma, vaart naar het beloofde land, geladen met honderden overlevenden van de Holocaust, afkomstig uit heel Europa. Op een strand in Palestina bereiden soldaten van Palmach zich voor hen te ontvangen en de Britse soldaten bereiden zich hen het lossen te verhinderen.

23 | 04 - 19h00 – DESENGAGEMENT

(Allemagne, Frankrijk, Israël, Italië - 2007 - 115', VOSTFR)

Met Juliette Binoche, Liron Levo, Jeanne Moreau, Barbara Hendricks. Uli, politie-officier, die zich naar Frankrijk verplaatst voor de begrafenis van zijn vader. Hij vindt er zijn halfzus, Ana, die beslist om met Uli terug naar Israël te gaan. Ze gaan op zoek naar haar dochter die ze bij de geboorte achterliet, twintig jaar geleden.

30 | 04 - 19h00 – TSILI

(Frankrijk, Israël, Rusland, Italië, 2013, 88', VOSTFR)

Oost-Europa, tijdens de jaren 40. Tsili, een 17-jarige tiener, waarvan de familie gedeporteerd is geweest naar de concentratiekampen, heeft zichzelf een hut gemaakt in een bos waar ze als klein kind de gewoonte had te wandelen. De jonge vrouw ontmoet een jonge Jood, Marek, waarmee ze gelukkig samenleeft in het bos, maar de winter komt eraan en de voorraad raakt op. Marek beslist om naar het dorp te trekken maar komt niet terug...

04 | 05 - 19h00 – PLUS TARD TU COMPRENDRAS

(Frankrijk, Israël - 2007 - 88', VOSTFR)

Naar de roman van Jérôme Clément. Met Jeanne Moreau, Hippolyte Girardot, Emmanuelle Devos, Daniel Duval. Victor, waarvan de familie Joods is, ontdekt dat zijn moeder de deportatie van een deel van zijn familie verzwegen heeft. Hij tracht haar te ondervragen naar zijn afkomst.

07 | 05 - 19h00 – TERRE PROMISE

(Frankrijk, Israël - 2003 - 90', VOSTFR)

(Beloofde Land). Met Rosamund Pike, Diana Bespechni, Hanna Schygulla, Anne Parillaud. Op een nacht, in de woestijn van Sinai. Bedoeïenen verwarmen zich rond een vuur: ze begeren een groep vrouwen afkomstig uit Oost-Europa. De volgende dag willen ze stiekem de grens oversteken om hun verkoop voor illegale prostitutie te organiseren.

14 | 05 - 19h00 – ANA ARABIA

(Israël - 2013 - 85', VOSTFR)

Met Yuval Scharf, Russef Abu-Warda, Sarah Adler, Assi Levy. Gefilmd in een enkele long take, legt Ana Arabia een moment vast van het leven van een kleine gemeenschap van verstoelingen, Joden en Arabieren, die samenwonen in een vergeten enclave aan de grens tussen Jaffa en Bat Yam, in Israël. Op een dag, brengt Yael, een jonge journaliste, hen een bezoek.

28 | 05 - 19h00 - CARMEL

(Frankrijk, Israël, Italië - 2009 - 92', VOSTFR)

Met Amos Gitai, Ben Gitai, Efratia Gitai, Rivka Gitai. Dagboek en reflectie op de oorlog en op de transmissie, vanuit autobiografische elementen, fictie, persoonlijke archieven en vooral de briefwisseling van Efratia Gitai, de moeder van de filmmaker.

04 | 06 - 19h00 - ESTHER

(Oostenrijk, Grande Bretagne, Israël - 1985 - 97', VOSTFR)

Bij het ontdekken van een complot tegen haar volk, slaagt Esther erin ze te redden. Van dit mythische verhaal over overleving en verzet, geeft Gitai ook het vervolg zoals de Bijbel het vertelt: Joden vernielen als wraak hun vijanden. Het verhaal gaat in resonantie met de huidige actualiteit en het gekozen decor, de ruïnes van Wadi Salib in Haïfa, is in lijn met het verhaal. Esther is het eerste deel van de trilogie over de deportatie (Berlin, Jérusalem, Golem l'esprit de l'exil).

INFO

AMOS GITAI, MILLENIUM – ARCHITECTE DE LA MEMOIRE :

DATA : 20 maart / 7 juni.

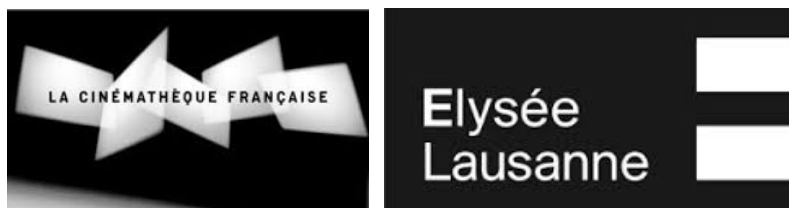
DATA DE MILLENIUM : 20 maart / 28 maart.

VERNISSAGE : 19 maart.

RETROSPECTIEF : 8,50 euro / 6,50 euro.

EXPOSITIE : Alles aan 5 euro / 3 euro. Elke dag van 14h00 tot 20h00 (22h00 de avonden van het retrospectief). Gesloten op maandag.

Expositie geproduceerd door :

In samenwerking met :

GALERIES CINEMA * GALERIE DE LA REINE 26 KONINGINNENGALERIJ 1000 BRUSSEL
* 02 514 74 98 * WWW.GALERIES.BE